

Konec konců,
z virů máme víc dědičné hmoty
nežli z nich.

Nemají sílu.
A my máme být síla těch,
co nemají sílu.

NEPŘODEJNÍ

A co stojí
mozek myšice,
a co stojí
sperma vorvaně?

Bílý týden
v haderných jednotkových domech,
výprodej
turkmenských texasek
a Sebraných spisů
na kreповém papíru.

A co stojí duše?

A co stojí
putýnka krve,
z níž je tak málo jantarového séra,
tak málo protilátek
proti červeným Šajlokům?

Co jsme stáli,
ještě než jsme se stali
bezcecnými?

Nejsme Foreové na Nové Guineci,
nepěstujeme rituální kanibalismus,
netrpíme pomalým virem, který
vyvolává degeneraci
mozku a míchy s křečemi, třesy
s progresivní demencí
s příslušným šklebem,

jen se usmíváme,

rozpačitě se usmíváme,

rozpačitě se usmíváme,

rozpačitě se usmíváme.

Každou chvíli někdo lapá po dechu.
Zastavuje se a vadí v provozu.
Davy se valí, reptající na valení davů,
ale tento jen lapá po dechu.

Třeba uvnitř roste
mořská příšera v mořské příšeře,
černý mluvící pták,
havran Nikdy víc a

nenachází hlavu Pallas Athény,
na niž by usedl, a tak jen roste
jako bulózní emfyzém se vznikem cyst,
fibrózních ložisek a plicní hypertenze.

Třeba uvnitř roste velká němota pohádek,
otesánek, táta, máma a stádo ovcí,
slepá cesta v poli, skřípot koňského potahu,
všecko jsem sežral a tebe taky,

zatímco scintigrafie ukazuje
vymizení perfúze a angiografie
ukazuje zbytky tepenných větví
bez kapilární fáze.

*) Burke

Třeba uvnitř rosté opuštěný pokoj,
holé stěny, stopy po obrazech,
odpojený telefon, usedající peří,
encyklopedisté se odstěhovali
a Dostojevský to nenašel,

ztracen v krajině,
kde jen chirurgové
píší básně.

Když jsem jednou v zimní tmě
čistil míchačku na beton,
vtáhlo soukolí, podobné zubům
otrávené krysy z Ibadánu,
rukavici i s rukou. Kostí prstů
řekly něco málo jinak neslýchaného
a nastalo ticho, neboť i krysa se lekla.

Tehdy jsem poznal, že mám duši.
Byla měkká, černá, s rudohnědými proužky,
a bylo nutno ji zabalit do gázy.

Odložil jsem ji vedle na sedadlo
a řídil zdravou rukou. Ve špitále,
za obstříků a šití,
se duše držela kusadly
za chromovaný knoflík sklopného stolu.
Byla teď bíle krystalická
a měla hlavu sarančete.

Prsty se zahojily.
Duše se změnila nejdříve
na granulacní tkáň
a později na jizvu sotva znatelnou.

*) Bywaters

JÓGA

Každá poezie má kolem
pěti set stupňů Celsia.

Jen básníci
jsou různé hořlaví.
Nejsnáze chytanou
ti namočení v lihu.

Co by byli bez své nemoci.
Nemoc je jejich zdraví.

Hoří, slamení panáčkové,
nětou Nietzscheho
co tě nezabije,
to tě zocelí.

Doutnají.
Příškrvařují se.
A zatím jen špatný jogin
si spálí nohy
na řezavém uhlí.

VELCÍ PŘEDKOVÉ

V noci
jejich siluety se rýsují
proti prázdnému nebi
jako pluk trojských koní.
Jejich šepot stoupá ze studní
vody evidentně živé.

Když však
vypukne den, jako když praskne vejce,
a rodí se rovnou ozbrojenci s pendreky
a matky zhluboka krvácejí,

oni jeví se motýly s křídly
ze zelných listů,
jeví se rosolem z mlhy,
obkresleným vadnoucí infantilní linkou,

jejich sotva naznačené
ruce se klepou,

zapomínají dýchat
a bojí se říci jedno jediné
srozumitelné slovo.